

Скажи-но, душе

Ашик Омер

Така важка нам випала дорога...
Такі далися істини потайні...
Скажи-но, душе, – раз лише і строго
дай відповідь на болісне питання:
чи сонце правди ще колись устане,
осяявши наш острів-Материк?!
За це... за це ми віддамо останнє –
свій стогін і свій біль, свій плач і крик.
А більше й не лишилося нічого,
крім пісні материнської хіба,
що рятувала нас не рідше Бога,
хоч призабута, тиха і слаба.
Коли ми молимося – молитесь надія.
Ми проклинаємо – здригається й біда.
Коли ж співаємо – злітаються на диво
всі ангели, яким світів шкода,
що прірвами лягли під наші ноги,
що закривавилися маєвом пожеж.
Невже ж дощу не випаде рясного,
цілющого на попели? Невже ж?!
Так хочеться ще вірити в грядущє.
Цю віру одкровенням возвелич –
прошепочи його тихенько, душе.
Я викую і з шепоту нам клич!